

πάσης φύσεως ἐπὶ παντοίων ζήτημάτων τῆς ἡμέρας. Ἀπό τινων ὁ ἔτων ιδιωτεύων ἐν Μιτυλήνῃ οὐ παύεται συγγραφῶν καὶ μοχθῶν ὑπὲρ τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων, πλεῖστα εἰσέτι φιλοπονήσας ἀνέκδοτα ποιητικά, φιλολογικὰ καὶ ἱστορικὰ ἔργα, ἐν οἷς καὶ τὴν πολύτιμον *Γενικὴν Ἱστορίαν*, ἧς προσεχῶς ἡ ἔκδοσις γενήσεται γενναιόφρονι δαπάνῃ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁμογενοῦς κ. Ἀβέρωφ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν βιογραφικῶν τούτων σημειώσεων παρατιθέμεθα ὧδε τὸ ἐν τῇ Α' πράξει τῆς *Εὐφροσύνης* ἐξαιρετον ἄσμα τῆς Μαγίσσης, τὸ ὁποῖον μὴ ἄλλως τε πολὺ γνωστόν, ἐσμὲν βέβαιοι ὅτι ἀναγνωσθήσεται ἀπλήστως καὶ ὑπ' ἐκείνων ἀκόμη, οἵτινες καὶ ἄλλοτε ἴσως ἐνετρήθησαν εἰς τοὺς γλυκεῖς καὶ τρυφεροὺς αὐτοῦ στίχους.

Ο ΧΡΗΣΜΟΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΗΣ

[Ποίημα ἀποσπασθὲν ἐκ τοῦ δράματος ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ]

ΔΥΟ πέρδικες ζωγραφισταῖς, ζευγάρι ζηλεμμένο,
 ζοῦσαν ἔς ἀπάτητο βουνό, σὲ μιὰ ἕψηλὴ ῥαχοῦλα,
 εἶχαν καὶ δυὸ μικρὰ πουλιά, δυὸ πλουμιστὰ περδίκια,
 ποῦ ἦταν τὸ καμάρι τους καὶ ἡ παρηγοριά τους.
 Κρυφὰ τὰ ἔγάζαν ἔς τὴ βοσκή, κρυφὰ ἔς τὴν κρύα βρύσι,
 μὴ τύχη καὶ τὰ ἔδῃ ἀετός, μὴ τὰ ἔβρῃ τὸ γεράκι,
 ποῦταν μικρὴ ἢ φτεροῦγα τους κί' ἀνήξερὸς ὁ νοῦς τους.

Μιὰ μέρα κεῖ ποῦ γύριζαν καὶ κεῖ ὅπου ἔθοσκοῦσαν
 ἴσκιος ἀετοῦ τὰ τρόμαξε καὶ σκορπισθῆκαν ὅλα,
 ἄλλο πῆρε τ' ἀνάπλαγα, ἄλλο τὰ κορφοβούνια,
 κ' ἓνα, τὸ μεγαλύτερο, ἐχάθηκε ἔς τὰ ξένα.
 κ' ἔμειν' ἡ μάνα μοναχὴ μὲ τὰ μικρὰ περδίκια.

Παπᾶ υἱός, βεζύρη γιός, βγῆκε νὰ κυνηγήσῃ,
 πιάνει τ' ἀπάτητο βουνὸ καὶ τὴ ἕψηλὴ ῥαχοῦλα,
 καὶ στένει τὸ καρτέρι του δίπλα ἔς τὴν κρύα βρύσι.

Νὰ κ' ἔρχεται κ' ἡ πέρδικα μέσα 'ς τὸ μεσημέρι,
 τρεχάτα καὶ χαρούμενη καὶ γλυκοκελαδοῦσα
 νὰ πιῇ νερὸ νὰ δροσισθῇ, νὰ πιῇ νὰ ξεγανιάσῃ.

'Σ τὸ 'να του χέρι ὁ κυνηγὸς κρατεῖ χρυσὸ δοξάρι,
 κ' ἓνα δεμάτι 'ς τ'ἄλλο του φαρμακεραῖς σαίταις·
 ἀφίνει τὸ δοξάρι του καὶ ρίχνει τῆς σαίταις.

Τίνος καρδιὰ ποτὲ βαστᾷ, τίνος ἀπόνου χέρι,
 τὴν ὄμμορφη καὶ πλουμιστὴ πέρδικα νὰ σκοτώσῃ,
 πῶχει τὰ νύχια κόκκινα καὶ τὰ φτερὰ γραμμένα,
 ποῦ περπατεῖ καὶ χαίρεσαι, λαλεῖ κ' ἀναγαλλιάσεις·
 Στήνει δεξιᾷ, στήνει ζερβιὰ τὰ μεταξένια δίχτυα·
 στὴ μιὰ δὲν τὸν ἐζύγωσε, 'ς τὴν ἄλλη τοῦ ξεφεύγει,
 'ς τὴ τρίτῃ μέσα μπλέκεται καὶ πιάνεται 'ς τὸ δίχτυ.

Μὲ τί λαχτάρια ὁ κυνηγὸς καὶ μὲ τί καρδιοκτύπι
 τρέχει κοντὰ 'ς τὰ δίχτυα του, ξεπλέκει τὸ πλεμμάτι,
 καὶ βάζει τ' ὄμμορφο πουλὶ τὴν πέρδικα 'ς τὸ χέρι
 τὴν παίρνει μὲ φιλήματα, μὲ χάδια καὶ πηγαίνει,
 καὶ τὸ καλλίτερο κλουβί, ἓνα χρυσὸ κλουβάκι,
 ἀνοίγει καὶ τὴ πλουμιστὴ πέρδικα βάζει μέσα,
 ζάχαρι μὲ τὸ στόμα του ὁ ἴδιος τὴν ταγίζει
 καὶ μὲ καθάριο κρυσταλλο νεράκι τὴν ποτίζει.

Μὰ ἦρθε χρόνος δίσεχτος, μῆνας δυστυχησμένους,
 κ' ὁ κυνηγὸς 'ς τὸν πόλεμο πάει μακριὰ 'ς τὰ ξένα
 κ' ἔμεινε τὸ πουλὶ ἄρφανὸ, ἡ πέρδικα μονάχη
 κανεὶς δὲν τὴν ταγίζει πληά, κανεὶς δὲν τὴν κυτάζει.
 μόν' ἓνα χέρι ἄπονο, καταραμένο χέρι,
 νερὸ τῆς βάζει 'ς τὸ κλουβί νερὸ ἀπὸ τὴ λίμνη.
 Ποιὸς ἦπτε τὸ νερὸ ποτὲ τῆς λίμνης κ' εἶδε κόσμον;
 ἦπτε κ' ἐκείνη ἀπ' αὐτό, ἦπτε κ' ἐφαρμακώθη.

'Ἡ πέρδικα ἔτσι 'χάθηκε ἡ μικροχαϊδεμένη,
 ποῦχε τὰ νύχια κόκκινα καὶ τὰ φτερὰ γραμμένα,
 ποῦ λάλιε κ' ἀναγάλλιαζε, περπάτειε κ' ἐχαϊρόσουν.

[ἐν Μιτυλήνῃ]

Δ. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ